

Wat nu?

Gewoon doorgaan, het nieuws aan je voorbij laten gaan. De hele dag de radio aan, willen weten wat er gaat gebeuren.

De discussie ontwijken, je op de vlakte houden met wat je denkt en meent één kant kiezen, ik ben voor....

Met vrienden bellen, wat vind jij? Heb je kunnen slapen...?

En nog zoveel meer reacties moeten er zijn geweest de laatste dagen en weken. Want eerst stonden de kranten vol met berichten over de oorlog in Oekraïne, nu lijkt het er bijna op alsof de oorlog daar niet meer bestaat.

Want Hamas heeft het oude trauma geraakt van het joodse volk, iedereen en alle leeftijden gaan dood, zomaar.

En de burgerbevolking in Gaza wordt bijna door allen aan haar lot overgelaten.

De meesten van ons zullen radeloos zijn met al deze ontwikkelingen. Verplaatsen in de situaties van de mensen is bijna onmogelijk geworden, omdat de media een vloed van beelden en woorden over ons uitgieten. Zodat er nauwelijks nog ruimte is - voor wat ik zelf denk. Mag ik nog genuanceerd denken? Ik hoop van wel.

Temeer omdat ik, wij als christenen met de zinnen leven die Jezus zijn mensen voorhoudt: gelukkig de vrede-stichters, want zij zullen kinderen van God genoemd worden.

Ik hoop dat deze - in deze wereld en ook nu 'dwaze' zinnen van onze Heer - toch aan ons blijven kleven. Als een knagend weerwoord tegen alles, wat onze sympathie wil opslokken ten koste van de ander.

Wij leven een maand tegemoet, waarin wij de mensen zullen herdenken die in het afgelopen jaar gestorven zijn. Wanneer wij denken aan de pijn en de rouw over het verlies van een mens, komen we wie weet nog dichterbij de tragedie die zich voor onze ogen afspeelt. Ieder mens telt, iedere naam blijft gehouden in het geheugen van God. Zo vertrouwen wij. En wat waren de levens van diegenen die overleden zijn, belangrijk voor ons leven. Want het is goed om te leven.

Als er ons één taak toegroeit vanuit al die berichten over geweld, dan toch deze, lijkt mij, om hier in onze samenleving aan begrip en gesprek te werken. Juist ook tussen hen en met hen, die onze mening niet delen. Weten we überhaupt, hoe onze burens denken over al die berichten? Of menen wij te weten hoe die denkt en die?

De grootste belemmering voor het gesprek is de angst, dat de ander iets zegt waar wij het totaal niet mee eens zijn en dan niet weten, wat te doen. Toch zullen we volgens mij moeten blijven proberen het gesprek te zoeken. De meningen zijn verdeeld, dat is zeker. Maar laten we naar de argumenten luisteren die ieder mens meebrengt. En laten we onze eigen argumenten horen. Zo komen wij weg van het oordelen over. En wie weet ontstaat er meer voor de dag van morgen dan we eerst dachten.

Wat nu - pas op de plaats is zinvol, maar het zal tot nadenken moeten leiden en tot uitwisseling.

Mij lijkt dat zeer nodig.

ds. Wiebke Heeren